

[Svend Nielsen.]

skelige Forhold, blandt disse nogle af mine bedste Venner og Kammerater. Tuberkulosen tog dem, den Fattigmandssygdom, der trives bedst paa Livets Skyggesider.

Jeg skal ikke anlage, blot nøjes med at konstatere, at mange Menneskeliv kunde have været reddet, hvis der umiddelbart efter den første Verdenskrig var blevet sat effektivt ind for at sanere Boligforholdene om Bord paa Skibene, men i dansk Skibsfart sad Profitten til Højbords, og de ansvarlige Myndigheder gav sig fordømt god Tid.

Hvor barokt det end lyder, saa blev det faktisk Tuberkuloseproblemet blandt Søfolkene, der gav Stødet til, at Boligforholdene til Søs endelig blev taget op til Undersøgelse. Dette skete nemlig i Forbindelse med, at Forhyringsraadet fik Forslaget om tvungen Tuberkuloseundersøgelse til Behandling. Man blev i dette Raad enig om, at en effektiv Bekæmpelse af Tuberkulosen blandt Søfolkene nødvendigvis maatte parres med en Sanering af Boligforholdene til Søs. Forhyringsraadet rettede en enstemmig Henvendelse herom til Handelsministeren, og den 18. Marts 1943, 23 Aar efter, at Bemyndigelsen var blevet givet, nedsattes en Kommission til Undersøgelse af Skibsmandskabets Opholdsrum.

Denne Kommission har afgivet et Par Betænkninger, en for Skibe over 400 t brutto, og en for Skibe under denne Tonnagegrænse. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne i disse Betænkninger, kun vil jeg beklage, at der ikke har kunnet opnaas Enighed om Indrettelse af Enkeltmandslukafer, saaledes at der blev sikret de danske Sømænd den samme Ret som danske Straffefanger. Jeg er klar over, at naar det ikke er lykkedes at komme videre end til Indrettelse af Tomandslukafer i Skibe over 1 200 t, skyldes det i første Række Modstand fra Skibsredernes Side, Rederne der jo for en Dels Vedkommende har forstaaet at indrette sig hyggeligt—komfortable Villaer langs Strandvejen og andre Steder.

Det er i øvrigt meget karakteristisk, at Rederne har afvist alle Krav om at gøre Opholdsrummene i Skibene til virkelige Hjem for Søfolkene. Alle saadanne Hyggeforanstaltninger er affejt med en Bemærkning om, at noget saadant bør der ikke fastsættes Regler om, thi slige Foranstaltninger, saasom særlig hyggelige Rum til Læsning, Studiarbejde o. lign., er efter Redernes Opfattelse underkastet Tidens skiftende Moder og bør derfor ikke gennemføres ved Regulering.

Gennemførelse af disse Betænkningers Bestemmelser vil absolut ikke byde Søfolkene nogen Luksustilværelse, men for en Række ældre Skibes Vedkommende betyder det dog naturligvis visse Fremskridt.

Det er Meningen, at den paatænkte Sanering af Lukafforholdene skal gennemføres i Løbet af 5 Aar. Imidlertid ser det ud, som om man tager meget let paa dette Spørgsmaal. Skibe er kommet hjem og har saa i enkelte Tilfælde faaet forringet de Lukafforhold, der er blevet indrettet under Skibenes Sejls for de Allierede, og i en Række andre Tilfælde er Saneringen blevet udskudt under Henviisning til Materiale mangelen.

Jeg vil gerne spørge Handelsministeren, hvad han har tænkt at foretage sig for at sikre, at denne Sanering gennemføres i hurtigst muligt Tempo. Er der Materialer her i Landet til Genopbygning af Luksusrestauranten „Wivex“, maa man ogsaa kunne skaffe de fornødne Materialer til Sanering af vore Søfolks Opholdsrum. Forsømmelse paa dette Omraade har kostet Søfolkene tilstrækkeligt, nu bør der handles, uanset Tidens Vanskeligheder.

Det er imidlertid ikke blot paa det bolig-mæssige Omraade, man har ladet Søfolkene gaa for Lud og koldt Vand; ogsaa paa andre Omraader har man behandlet Heltene fra to Verdenskrige, som om de var Pariaer.

Den tilbunds-gaaende Revision af Sølovens forældede Bestemmelser, som længe har været tiltrængt, lader stadig vente paa sig. Hvor længe har man egentlig tænkt sig at lade „Loven fra Christian den 4.s Tid“, som det populært hedder blandt Søens Folk, forblive urevideret? Dens Bestemmelser er præget af Fortid og Reaktion; de giver Skibsførerne omtrent samme Haands- og Halsret over Mandskabet som i de Dage, da „den nihaalede Kat“ hørte med til ethvert ordentligt Skibs Udrustning.

Jeg spørger Handelsministeren, om han agter at tage Initiativet til Gennemførelse af en Revision af Søloven med Henblik paa at gøre denne Lovgivning til en Beskyttelsesforanstaltning for Søens Folk.

Det andet og sidste Spørgsmaal, jeg vil berøre, angaar en anden Gruppe af Samfundets Stedbørn, nemlig Landarbejderne, og i dette Tilfælde specielt Forholdene for de Landarbejdere og deres Familier, som er beskæftiget ved Dyrkning af Sukkerroer. Jeg haaber ikke, det vækker Forargelse her i det høje Ting, at jeg herved nødsages til at gøre opmærksom paa, at der findes en Gruppe Mennesker inden for Sukkerroedyrkingen her i Landet, der bærer Betegnelsen: Landarbejderne og deres Familier.